

Marc Levy

BAY DALDRY'NİN TUHAF

İSTANBUL YOLCULUĞU

ÇEVİRİ: CAN BELGE

MARC LEVY

Bay Daldry'nin
Tuhaf İstanbul
Yolculuğu

L'étrange voyage de Monsieur Daldry, Marc Levy

© 2011, Marc Levy / Susanna Lea Associates

© 2013, Can Sanat Yayınları Ltd. Şti.

Bu eserin Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının

yazılı izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

www.marclevy.info

1. basım: Aralık 2013, İstanbul

Bu kitabın 1. baskısı 3 000 adet yapılmıştır.

Yayına hazırlayan: Ayça Sezen

Kapak tasarımı: Act creative

Kapak resmi: © Slim Aarons/Hulton Archive/Getty Images

Kapak baskı: Azra Matbaası

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi D Blok 3. Kat No: 3-2

Topkapı-Zeytinburnu, İstanbul

Sertifika No: 27857

İç baskı ve cilt: Ayhan Matbaası

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. Gelincik Sokak No: 6 Kat: 3

Güven İş Merkezi, Bağcılar, İstanbul

Sertifika No: 22749

ISBN 978-975-07-1917-2

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.

Hayriye Caddesi No: 2, 34430 Galatasaray, İstanbul

Telefon: (0212) 252 56 75 / 252 59 88 / 252 59 89 Faks: (0212) 252 72 33

www.canyayinlari.com

yayinevi@canyayinlari.com

Sertifika No: 10758

MARC LEVY

Bay Daldry'nin
Tuhaf İstanbul
Yolculuğu

ROMAN

Fransızca aslından çeviren
Can Belge

MARC LEVY, 1963 yılında Fransa'da doğdu. On yedi yaşında Kızılhaç örgütüne katıldı, altı yıl boyunca gönüllü olarak hizmet verdi ve bir yandan da Paris-Dauphine Üniversitesi'nde öğrenimini sürdürdü. Yirmi üç yaşında ülkesinden ayrılıp ikinci vatanı ABD'ye yerleşti. Yedi yıl sonra, iki arkadaşıyla birlikte bir mimarlık şirketi kurmak üzere Fransa'ya geri döndü. Kırk yaşına yaklaştığı günlerde, oğluna anlattığı hikâyeleri kâğıda dökmeye karar verince, ilk romanı *Keşke Gerçek Olsa* ortaya çıktı. Dünya çapında büyük bir başarı elde eden kitap, aylarca çoksatar listelerinin başından inmedi ve otuz yakın dile çevrildi. Yazarın ikinci romanı *Neredesin?*, çok geçmeden bir milyon satış rakamına ulaştı. 2003'te yayımlanan *Sonsuzluk İçin Yedi Gün*, Fransa'da 2003'ün en çok satan romanı oldu. 2004'te yayımlanan *Gelecek Sefere*, aşk, mizah ve masalsi öğelerle ördüğü romanlarının son halkası oldu. 2008'de *Dostlarım Aşkларım* adlı romanı filme uyarlandı. 2009'da kısa aralıklarla *İlk Gün* ve *İlk Gece* adlı romanları yayımlandı. En son romanı *Bay Daldry'nin Tuhaf İstanbul Yolculuğu* ise 2011'de Fransa'da yayımlandı.

Marc Levy'nin Can Yayınları'ndaki diğer kitapları:

<i>Keşke Gerçek Olsa</i> , 2001	<i>Birbirimize Söyleyemediğimiz Onca Şey</i> , 2010
<i>Neredesin?</i> , 2004	<i>Gölge Hırsız</i> , 2011
<i>Sonsuzluk İçin Yedi Gün</i> , 2005	<i>İlk Gün</i> , 2012
<i>Gelecek Sefere</i> , 2007	<i>İlk Gece</i> , 2012
<i>Sizi Tekrar Görmek</i> , 2007	<i>Dönmek Mümkün Olsa</i> , 2013
<i>Dostlarım Aşkларım</i> , 2008	
<i>Özgürlük İçin</i> , 2009	

Pauline,
Louis
ve Georges'a

“Tahminde bulunmak kolay iş değildir,
bilhassa gelecek söz konusu olduğunda.”

PIERRE DAC

“Alın yazısına inanmazdım, hayatta tutacağımız yolu gösterdikleri söylenen o küçük işaretlere inanmazdım. Bizze istikbalimizi anlatan falcı kadınlara, geleceği söyleyen kartlara inanmazdım. Rastlantıların basitliğine, tesadüfün sahiciliğine inanırdım.”

“Bütün bunlara inanmıyordun da, neden bu kadar uzun bir seyahati göze aldın, bunca yolu kalkıp geldin?”

“Bir piyano yüzünden.”

“Piyano mu?”

“Subay yemekhanelerinin bir köşesinde unutulmuş piyanolar gibi akordu bozulmuştu. Dikkat çekici bir tarafı vardı, belki de çalan kişiden kaynaklanıyordu.”

“Kim çalıyordu?”

“Galiba kapı komşum; gerçi tam da emin değilim.”

“Bu akşam burada olmanın sebebi komşunun piyano çalması mı yani?”

“Bir anlamda. Sahanlıkta yankılanan notalar bana yalnızlığımı hissettiriyordu; yalnızlığımdan kaçmak için Brighton'daki o hafta sonu programını kabul ettim.”

“Her şeyi başından anlatman lazım, sırayla anlattırsan durumu daha iyi görebilirim.”

“Ama uzun bir hikâye.”

“Acelemiz yok. Rüzgâr denizden esiyor, havada yağmur kokusu var,” dedi Rafael, pencereye yaklaşarak. “En

iyi ihtimalle iki-üç günden önce denize çıkamam. Bir çay hazırlayayım, sen de bana hikâyeni anlat. Ayrıca, hiçbir ayrıntıyı atlamayacağına söz ver. Bana verdiği sır doğruysa, yani ilelebet birbirimize bağlandıysak sahiden, her şeyi bilmem gerekiyor.”

Rafael dökme sobanın önünde çömeldi, kapağını açtı ve kor olmuş kömürlere üfledi.

Rafael’in evi de hayatı gibi mütevazıydı. Dört duvar, bir tek oda, derme çatma bir çatı, yıpranmış döşemeler, bir yatak, duvardan çıkma bir lavabo; su, eskimiş musluktan günün havasına göre akardı; kışın buz gibi, yazın da, tam tersi lazımken, ılık. Tek bir pencere vardı ama boğazın girişine bakardı; Alice’in oturduğu sandalyeden boğaza giren gemiler ve arkalarında kalan Avrupa kıyıları görülüyordu.

Alice, Rafael’in ikram ettiği çaydan bir yudum aldı ve hikâyesine başladı.

1

Londra, 22 Aralık 1950, Cuma

Sađanak yağmur, yatağın üzerini örten cam çatıda tıkırdıyordu. Kuvvetli bir kış yağmuruydu. Fakat şehri savaşın pisliğinden temizlemek için daha niceleri gerekirdi. Savaş biteli beş sene olmuştu, birçok mahalle hâlâ bombardımanların izlerini taşıyordu. Hayat ufak ufak yoluna girmeye başlamıştı, önceki seneye göre daha doyurucu yemekler yemek mümkündü ama hâlâ doyasıya yenen, konserve dışında et bulunabilen günler gibi değildi.

Alice, arkadaş grubuyla birlikte akşamı evde geçiriyordu. Harrington&Sons'da kitapçılık yapan müthiş kontrbasçı Sam, marangoz ve eşsiz trompetçi Anton, terhis olur almaz Chelsea Hastanesi'nde iş bulan hastabakıcı Carol ve hayatını, Victoria Gari'nin merdivenlerinde ya da izin verildikçe *pub*'larda gün aşırı şarkı söyleyerek kazanan Eddy.

Yaklaşan Noel'i kutlama arzusuyla, ertesi gün gidip Brighton'da biraz dolaşmayı öneren de Eddy olmuştu. Büyük iskeleye yayılan eğlenceler başlamış olacaktı, şenlik de, cumartesi akşamı, doruk noktasına varmış olurdu.

Hepsi ceplerindeki son kuruşları saydı. Eddy'nin Nothing Hill'deki bir barda topladığı para vardı, Anton patronundan küçük bir yıl sonu ikramiyesi almıştı, Carol'da zırnık yoktu ama o zaten hep öyleydi ve kadim dostları onun parasını her zaman öderlerdi. Sam, Amerikalı bir müşterisine *Dışa Yolculuk*'u ve *Mrs. Dalloway*'in ikinci

baskısını satmış, böylece bir haftalık parasını bir günde kazanmıştı. Alice'in ise biraz birikmişiydi, onları harcamayı hak ediyordu, bütün sene köle gibi çalışmıştı ve bir cumartesi gününü arkadaşlarıyla geçirmek için her türlü bahaneyi uydurabilirdi.

Anton'un getirdiği şarap mantar kokuyordu, genizde de sirkemsi bir tat bırakıyordu. Ama hepsi, koro halinde şarkı söyleyecek kadar içmişti. Her şarkıyı bir öncekinden daha çok bağıarak söylüyorlardı. Öyle ki, sonunda komşuları Bay Daldry gelip kapıyı çaldı.

Kapıyı açma cesaretini bir tek Sam bulabildi, gürültüyü derhal keseceklerine söz verdi, herkesin eve dönme vakti gelmişti zaten. Bay Daldry özrünü kabul etti. Fakat biraz soğuk bir sesle uyumaya çalıştığını ve komşularının bunu zorlaştırmamaları gerektiğini söylemeden de geçmemişti. Paylaştıkları Victoria tarzı evin bir caz kulübüne dönmesi hoş değildi, muhabbetlerini duvarın diğer tarafından dinlemek zaten yeterince tatsız oluyordu. Bay Daldry bunları söyledikten sonra karşıdaki dairesine geri dönmüştü.

Alice'in arkadaşları paltolarını, atkılarını ve berelerini giydi ve ertesi sabah, saat onda Victoria İstasyonu'nda, Brighton treninin peronunda buluşmak üzere sözleştiler.

Alice hızlıca, duruma göre atölye, yemek odası, yatak odası, salon olabilen büyük odaya çeki düzen verdi.

Koltuğunu yatağa dönüştürmekle uğraşırken aniden doğrulup kapıya baktı. Nasıl olmuştu da komşusu gelip böyle güzel bir akşamı kesme küstahlığı gösterebilmişti? Hangi hakla evine girebilmişti?

Portmantoda asılı şalını kaptı, girişteki aynada kendine şöyle bir baktı, sonra onu yaşlı gösteren şalı geri bıraktı ve kararlı adımlarla gidip Bay Daldry'nin kapısına vurdu. Elleri belinde, kapının açılmasını bekledi.

"Herhalde bir yangın çıktı ve beni alevlerden kurtarmak için bu ani histeriye kapıldınız," dedi Bay Daldry soğuk bir sesle.

"Bir kere, hafta sonu saat on bir, uygunsuz bir vakit

değildir. Ayrıca ben nasıl sizin sık sık bastığınız gamlara sesimi çıkarmıyorsam, siz de benim kırk yılda bir yaptığım gürültüyü hoş görebilirdiniz.”

“Gürültücü arkadaşlarınızı her cumartesi getiriyorsunuz. Üstelik maalesef içkiye abanmak gibi kötü bir huyunuz var ki, bu da benim uykuma hiç iyi gelmiyor. Ayrıca, benim piyanom yok, dolayısıyla bahsettiğiniz gamlar başka bir komşunun eseri olsa gerek, belki alt kattaki hanımdır. Ben ressamım hanımefendi, müzisyen değilim. Ve resim, gürültü çıkarmaz. Ben burada tek başımayken, bu eski ev ne kadar sessiz ve sakindi!”

“Resim mi yapıyorsunuz? Tam olarak ne resmi yapıyorsunuz Bay Daldry?” diye sordu Alice.

“Şehir manzaraları.”

“Ne tuhaf, sizi ressam olarak düşünemiyorum, ben sizin...”

“Ne yaptığımı düşünmüştünüz, Bayan Pendelbury?”

“İsmim Alice. Hiçbir muhabbetimizi kaçırmadığınıza göre ismimi biliyor olmalısınız.”

“Bizi ayıran duvarların kalın olmaması benim kabahatim değil. Artık resmen tanıştığınıza göre gidip yatabilir miyim, yoksa bu sahanlık muhabbetini sürdüreceksiniz mi?”

Alice, komşusunu birkaç saniye süzdü.

“Sizin sorunuz ne?” diye sordu.

“Efendim?”

“Neden bu mesafeli ve düşmanca tavrı sürdürüyorsunuz? Komşu olarak, geçinmek için ufak bir çaba gösterebiliriz, en azından geçiniyor gibi yapabiliriz.”

“Sizden epey önceden beri burada yaşıyorum Bayan Pendelbury ama siz, aslında benim tutmak istediğim bu daireye yerleştiğinizden beri hayatım, en hafif deyişle, altüst oldu, huzurum ise çok uzakta kalmış bir hatıra artık. Şahane dostlarınıza yemek yaparken kaç defa tuzunuz, ununuz ya da margarininiz kalmadı diye, ya da elektrikler kesildiğinde mum istemeye kapıma geldiniz? Hiç sordunuz mu kendinize, bu ikide bir kapıma dadanmalarınızın özel hayatımı nasıl etkilediğini?”

“Benim dairemi mi tutmak istiyordunuz?”

“Orayı atölye yapmak istiyordum. Burada cam çatısı olan tek daire sizinki. Maalesef güzelliğiniz sayesinde ev sahibimiz sizi tercih etti, ben de mütevazı pencereden giren soluk ışıkla yetinmek zorunda kaldım.”

“Ev sahibimizle hiç tanışmadım ki ben, bu daireyi bir emlakçının aracılığıyla kiraladım.”

“Bu muhabbeti burada kesebilir miyiz artık?”

“Bu yüzden mi buraya geldiğimden beri bana soğuk davranıyorsunuz Bay Daldry? Sizin istediğiniz atölyeyi tuttum diye mi?”

“Bayan Pendelbury, şu an itibariyle soğuk olan bir şey varsa ayaklarımdır. Gevezeliğiniz yüzünden cereyanda kalmış vaziyetler. Müsaadeniz olursa üşütmeden içeri girmek istiyorum. Size iyi bir gece dilerim, benimki, sayenizde, biraz kısa olacak.”

Bay Daldry kapıyı Alice’in suratına kapattı usulca.

“Ne tuhaf adam!” diye söylendi Alice dairesine dönerken.

“Sizi duydum!” diye salonundan bağırdı Daldry ânında.

“İyi geceler Bayan Pendelbury.”

Alice dairesine döndükten sonra çabucak elini yüzünü yıkadı ve yorganının altına girip büzüştü. Daldry haklıydı, kış, Victoria tarzı evin her köşesine işlemişti. Yetersiz kalan ısıtma da cıvayı yükseltmeye yetmiyordu. Komodin görevi gören taburenin üstünden bir kitap aldı, birkaç satır okuduktan sonra bıraktı. Işığı söndürüp gözlerinin karanlığa alışmasını bekledi. Yağmur, cam çatıdan oluk oluk akıyordu, Alice titredi ve ormandaki ıslanmış toprağı, sonbaharda meşelerden ayrılan yaprakları düşündü. Derin derin iç çekti ve ılık bir toprak kokusu kapladı içini.

Alice’in özel bir yeteneğı vardı. Normalin çok üstündeki koku alma becerisi sayesinde en ufak bir kokuyu alabiliyor ve onu sonsuza kadar da unutmuyordu. Günlerini, atölyesindeki uzun masaya eğilmiş, belki bir gün bir parfüm olabilecek ahengi yakalamak niyetiyle molekül-

leri bir araya getirmeye çalışarak geçiyordu. Alice “burun” du. Yalnız çalışırdı ve her ay Londra’daki parfümerileri dolaşıp bulduğu formülleri sunardı. Geçen ilkbaharda bir parfümcüyü, kendi yarattığı parfümlerden birini pazarlamaya ikna etmeyi başarmıştı. “Yabangülü kolonyası” Kensington’lı bir parfümcüyü tavlamiştı ve zengin müşteri kitlesi arasında da belli bir başarıya ulaşmıştı. Buradan sağladığı aylık gelir de, Alice’in önceki senelere nispeten daha rahat yaşamasına imkân sağlamıştı.

Başucu lambasını yeniden yaktı ve gidip çalışma masasına yerleşti. Bir sürü küçük şişeye batırdığı üç kâğıt şeridi alıp gecenin geç saatlerine kadar, bulduğu notaları defterine geçirdi.

* * *

Alice çalar saatin ziliyle uyandı, susturmak için yastığının fırlattı. Güneş, sabah sisinin ardından yüzünü aydınlatıyordu.

“Kahrolasınca cam çatı!” diye homurdandı.

Sonra bir gar peronundaki randevusu geldi aklına ve bu, yatakta tembellik etme arzusunun önüne geçti.

Sıçrayarak çıktı yataktan, dolabından rastgele bir şeyler alıp aceleyle duşa girdi.

Evinden çıkarken Alice saatine bir göz attı. Otobüsle, Victoria İstasyonu’na vaktinde yetişmesi mümkün değildi. Bir taksiye işaret etti ve biner binmez de şoförden en hızlı güzergâhtan götürmesini istedi.

Trenin kalkmasından beş dakika evvel gara geldiğinde, gişelerin önünde uzayıp giden yolcu kuyruğunu gördü. Alice perona baktı ve koşar adım oraya yöneldi.

Anton, onu ilk vagonun önünde bekliyordu.

“Nerede kaldın yahu? Çabuk ol, atla!” dedi basamağa atlamasına yardım ederek.

Alice arkadaş grubunun kendisini beklediği kompartımanda, cam kenarına yerleşti.

“Sizce, bilet kontrolü yapmaları olasılığı nedir?” diye sordu, nefes nefese yerine otururken.

“Ben biletimi seve seve verirdim sana, ama ben de almadım ki,” diye cevap verdi Eddy.

“Ben bire iki diyorum,” dedi Carol.

“Cumartesi sabahı mı? Ben bire üç diyorum... Varınca görürüz,” diye konuyu bağladı Sam.

Alice başını cama yasladı ve gözlerini kapadı. Kıyı kasabasıyla başkenti ayıran yol bir saattir. Yol boyu uyudu.

Brighton Garı’nda, peron çıkışında bir kontrolör yolcuların biletlerini istiyordu. Alice onun önünde durup ceplerini arar gibi yaptı. Eddy de aynısını yaptı. Anton gülümsedi ve ikisine de birer bilet uzattı.

“Bendeydi,” dedi kontrolöre.

Kolunu Alice’in beline dolayarak onu istasyona doğru çekti.

“Nasıl olduğunu sorma, gecikeceğini biliyordum. Hep geç kalıyorsun! Eddy’yi zaten iyi bilirsin, beleşçinin önde gidenidir. Ben de, bugünün başlamadan bitmesini hiç istemiyordum.”

Alice cebinden iki şilin çıkarıp Anton’a uzattı, ama Anton arkadaşının elini bozuk paraların üstüne kapadı.

“Haydi bakalım,” dedi, “gün çok çabuk geçecek ve ben hiçbir şeyi kaçırmak istemiyorum.”

Alice onun hoplaya zıplaya uzaklaşmasını seyretti, bir an gözünde tanıdık bir ergen görüntüsü belirip kayboldu, bu onu gülümsetti.

“Geliyor musun?” diye sordu Anton arkasını dönerek.

Queen’s Road ve West Street’ten kıyı boyunca uzanan yürüyüş yoluna indiler. Kalabalık artmaya başlamıştı bile. Dalgaların üzerinde iki büyük iskele uzanıyordu. Üstlerinde yükselen ahşap yapılar nedeniyle büyük gemilere benziyorlardı.

Şenlik eğlenceleri Palace Pier’in üstündeydi. Arkadaş grubu iskelenin girişi olan saat kulesinin altına geldi. Anton, Eddy’nin biletini aldı ve onunkini de aldığını göstermek için Alice’e bir işaret yaptı.

“Gün boyu her şeyi sen ısmarlayacak değilsin ya,” diye fısıldadı Alice, Anton’ın kulağına.

“Hoşuma gidiyorsa niye olmasın?”

“Çünkü böyle olması için hiçbir sebep yok ve...”

“Hoşuma gitmesi iyi bir sebep sayılmaz mı?”

“Saat kaç?” diye sordu Eddy. “Acıktım.”

Oradan birkaç metre ötede, içinde kış bahçesi bulunan büyük binanın önünde bir *fish and chips* tezgâhı duruyordu. Kızartma ve sirke kokusu onlara kadar geliyordu. Eddy karnını ovuşturup Sam’i kulübeye doğru itekledi. Alice gruba dahil olurken memnuniyetsiz bir biçimde suratını buruşturdu. Herkes siparişini verdi, Alice satıcının parasını ödedi ve kızarmış balığını uzatırken Eddy’ye gülümsedi.

Parmaklığa yan yana dizilip öğle yemeklerini yediler. Anton sessizdi, dalgaların, iskelenin ayakları arasında doluşmasını seyrediyordu. Eddy ile Sam dünyayı kurtarıyorlardı. Eddy’nin zaman geçirmek için en sevdiği muhabbet hükümeti eleştirmekti. Başbakanı yoksullar için hiçbir şey yapmamakla ya da yeteri kadar yapmamakla, şehrin yeniden inşası için hummalı bir çalışmaya girişmekle suçluyordu. Sonuçta, işsizleri ve yiyecek bir şey bulamayanları bu işe koşmak yeterli olurdu. Sam ona ekonomiden dem vuruyordu, nitelikli işçi bulmanın zorluğunu anlatıyordu, Eddy esnediği zaman da onu tembel bir anarşist olmakla suçluyordu, ki bunun arkadaşını pek de rahatsız ettiği söylenemezdi. Aynı bölükte savaşmışlardı ve sarsılmaz bir dostlukları vardı; dünya görüşleri ne kadar farklı olursa olsun.

Alice gruptan azıcık uzakta duruyordu; kesif kızartma kokusundan kaçıyor. Carol onun yanına gitti, ikisi bir süre konuşmadan durdu, bakışları açık denize kilitlenmişti.

“Anton’a dikkat etmelisin,” diye mırıldandı Carol.

“Neden, hasta mı?” diye sordu Alice.

“Sana âşık olduğumu görmüyor musun? Bunu anlamak için hastabakıcı olmak şart değil. Bir ara hastaneye uğra da gözlerine bakturalım, bunu görmediğine göre miyop oldun herhalde.”

Marc Levy

BAY DALDRY'NİN TUHAF İSTANBUL YOLCULUĞU

1950'lerin Londrası'nda parfümler yaratarak hayatını kazanan Alice'in, aksi ve münzevi kapı komşusu Daldry'nin yolları bir kehanetin peşine düşüp zamanın kalın bir sisle perdelediği, sırlarla örülü bir geçmişin saklı olduğu büyümlü İstanbul'a düştüğünde, çıktıkları bu yolcuğun giderek tuhaflaşacağından haberleri yoktur. Egzotik kokuların ardından İstanbul'u arşınlayan iki dost, tanıştıkları her insanla, girdikleri her sokakla birlikte, parçalarını tek tek birleştirmeleri gereken bir yapbozun içinde bulurlar kendilerini.

Romanları kırk dile çevrilen usta bir anlatıcı olan Marc Levy, bu kez, mutluluğun peşinden giderken hiç ummadıkları gerçeklerle karşılaşan insanların dokunaklı, sıcak, aşk, dostluk ve cesaret dolu yolculuklarını kaleme almış.

ISBN 978-975-07-1917-2

9 789750 719172